

Pe trepte

ALINA
CARAĞHIN

CUPRINS

ASIMETRIE CEREBRALĂ	7
PE TREPTE.....	10
FERNANDA DIN DJERBA	12
MANU SAU LIBERTATEA LA PUTEREA ABSOLUT	15
IUBIRE NOUĂ.....	17
PRIMĂVARĂ ÎNTRE NOI	19
ÎN ȚARA FĂRĂ TELEFON	21
POEZIE PENTRU ROTIȚE ȘI ȘURUBELE.....	24
IUBIRE IMPOSIBILĂ.....	26
ADOLESCENȚII ȘTIU TOT	28
PERSPECTIVE	30
PROSTITUATA PORTOCALIE.....	32
FĂRĂ REGULI	34
OGLINDA EȘTI TU.....	36

ÎMBRĂȚIȘÂND COPACUL	39
INIMA-CREIER.....	41
ORDINE ÎN SERTARE.....	44
AROGANȚĂ	46
POVESTE CU PELERINĂ.....	49
ORAȘUL-VAMPIR.....	52
CAPRICII	55
FURTUNĂ PE MARE	57
UN ACT DE BUNĂTATE LA-NTÂMPLOARE.....	59
MESAJ PE PLAJĂ.....	61
CLIPA DINTRE SOMN ȘI TREZIRE	63
CĂUTÂND ÎNTREGUL – PROBLEMĂ DE MATEMATICĂ.....	65
VIAȚĂ-POVESTE	68
ȘOSETE DESPERECHEATE	70
AM ȘI TĂCUT	72
FURNICA CE SE CREDE FLUTURE	75
CIRCUL.....	77

ASIMETRIE CEREBRALĂ

– Jumătatea mea dreaptă e diferită de jumătatea stângă –
Emisfera dreaptă a creierului îmi spune să plâng când îmi vine
N-ar trebui s-aștept să nu mă vadă nimeni,
Că lacrimile-s ca o apă care spală mai profund
Nu degeaba vin din interior...

Din stânga aud vocea care insistă să-mi adaptez răspunsul
La întrebarea: „Cum ești?” – în funcție de cine întreabă...
Să mai salvăm niște aparențe. Erau pe moarte aparențele,
Trebuia neapărat să le salvăm și lumea să vadă doar lumina...

Ochiul drept e mai mult verde decât albastru
Iar cel stâng e mai mult albastru decât verde
În stânga îmi apasă pieptul bătăile inimii, ceas regulat
Iar în dreapta se zbat fluturi captivi

Așadar, am nevoie de cineva
Care să poarte inima tot pe partea stângă
Pentru ca atunci când ne vom îmbrățișa
Întregul să fie simetric
Important e să poarte inimă.

Alina Caraghin

PE TREPTE

Pe trepte

Urc

Sunt furnica ce face pași mici

Fără oprire, fără-o privire în sus,

Chiar dacă treptele duc de la furnică la stea

Pe trepte

M-așez și prind rădăcini

Sunt copac, mă odihnesc, mă hrănesc

Primesc cadou un anotimp,

O rază, o îmbrățișare trecătoare

Pe trepte

Aleg și le sar câte două

Le zbor, fiindcă în secret

Sunt un copac cu aripi,

Și trebuie să știu ce-i dincolo de crengi

Pe trepte
Mă împiedic,
Cad și mă rănesc
Unii ar zice că am cicatrici
Iar alții – frumoase tatuaje de putere

Pe trepte
Dansez
Fac nebunii
Ca într-un film de artă francez
Cenzurat

Pe trepte
Fac pași înapoi
M-agăț de câte ceva cu mâinile goale
Și le privesc sângerând când dau drumul
- Alte cicatrici -
Pe trepte
Plâng și găsesc
Câte ceva pierdut sau aruncat de altcineva
Uneori e o comoară
Și râd și urc din nou

Pe trepte
Sunt tot mai sus
Și te iau de mână
Va fi mai ușor la un moment dat
Să urcăm împreună la stea

FERNANDA DIN DJERBA

Am cunoscut o portugheză, Fernanda o chema
Obişnuia să picteze vase şezând pe podea
Anis, un crescător de cai pur sânge arab, o iubea
Era la fel ca tot satul, îndrăgostit de ea.

Dansa flamenco cu mişcări ușor improvizate
Fluturau ca un taifun fustele-i colorate
Dezvăluind din când în când pulpele prea bronzate
Când se arunca în piruete nemăsurate.

Avea un pic de mustață și păr la subțioară
Dar nu ținea televizor în casă, nici să moară
În schimb avea praf și zicea că nu se măsoară
Djerba și deșertu-s aproape și ce e praf zboară...

Mi-a dăruit un roșu vas, mare și prețios
I-am zis că nu mă încumet, e prea anevoios
Îl și vedeam bucăți în avion, scăpat pe jos
Cine transportă așa ceva e chiar curajos

A râs și mi-a zis că ce-i valoros, indispensabil,
E mereu important iar uneori perisabil
De ajung la destinație cu el fisurat, reparabil,
Va fi să-mi amintească că sunt vulnerabil.

Alina Caraghin

MANU SAU LIBERTATEA LA PUTEREA ABSOLUT

Îmbrăcat în eterna rochie neagră de in
Manu arăta în deșertul arab ca un djin
Slab, înalt, ciufulit, cu privire pătrunzătoare
Ținea-n buzunar un săpun din cele mirositoare

Pe care-l plimba adesea în palme, plictisitor,
Cu gesturi ce-l făceau să pară un soi de vrăjitor
Iar inelul cu piatră neagră, de dimensiuni exagerate,
Ovală, îi bloca degetele alăturate

O lună de libertate, fără să aibă vreun plan,
Își luase Manu în micul oraș tunisian
Pe șezlong ori prosop de plajă nu s-ar fi așezat
Nici beat-mort sau oricât ar fi fost de epuizat

În rochia-i neagră, direct pe nisip se arunca
Văzându-mi nedumerirea, zâmbind, îmi explica:
Cum altfel să mă conectez la bătrânul Pământ,
Să simt că mi-e mamă și-mi va fi cândva și mormânt

Așa vezi mai bine stelele în deșert cum apar
Ca pop-corn-ul pocnind, una câte una răsar
Când le vezi, o să te-nvețe un dor necunoscut,
Un dor nedefinit de ceva iubit din trecut

La despărțire, Manu mi-a oferit un tablou,
Era interesant, însă se vedea că nu-i nou
I-a șters cu mână neagră praful de pe ramă
„Tuaregi odihnindu-se”, timpul se destramă...

Unul avea un inel c-o piatră exagerată
Iluzie a deșertului sau o simplă pată...

